

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 5Cpr/1/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711211380
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nora Zátopková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2018:5711211380.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Norou Zátopkovou v právnej veci žalobcu: N.. G. Š., B.. XX.X.XXXX, X. I. XXXX/XX, XXXXX X. - L. X., právne zastúpený JUDr. Katarínou Turanskou, advokátkou so sídlom Štúrove námestie 10520/13B, 03601 Martin, proti žalovanému: VÝVOJ Martin a.s., Komenského 19, Martin, IČO: 36 381 829, právne zastúpený JUDr. Ivetou Ďurčateľovou, advokátkou so sídlom Kollárova 35, Martin, o náhradu mzdy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 26498,62 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,5% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.10.2011 do zaplatenia, vo výške 6,25% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.11.2011 do zaplatenia, vo výške 6% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.6.2012 do zaplatenia, vo výške 5,75% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.11.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.12.2012 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.1.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.4.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.5.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.6.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.7.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.8.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.9.2013 do zaplatenia, vo výške 5,25% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.10.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.11.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.12.2013 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.1.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.2.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.3.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.4.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.5.2014 do zaplatenia, vo výške 5,15% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.6.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.7.2014 do zaplatenia, zo sumy 736,07 eura od 21.8.2014 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 736,07 eura od 21.9.2014 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Podaním zo dňa 2.9.2011 žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného a žiadal, aby okamžité skončenie pracovného pomeru, dané mu listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 bolo neplatné s tým, že jeho pracovno-právny vzťah, vzniknutý na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.4.2010 naďalej trvá. Žalobca žiadal zaviazat' žalovaného k náhrade mzdy

od 3.8.2011 do času, keď zamestnávateľ mu umožní pokračovať v práci, alebo do rozhodnutia vo veci samej. Zároveň si uplatnil trovy konania. Rozsudkom zo dňa 22.2.2012 okresný súd žalobu žalobcu zamietol. Na základe odvolania Krajský súd Žilina dňa 20.11.2012 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zrušuje a vracia mu na ďalšie konanie. Okresný súd opakovane rozhodol dňa 7.2.2013 s tým, že žalobu žalobcu zamietol. Na základe odvolania konal vo veci odvolací súd, ktorý rozsudkom zo dňa 9.10.2013 rozhodol tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 je neplatné.

Dňa 20.12.2013 žalovaný podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím zo dňa 25.3.2015 sp.zn. 4Cdo 105/2014 rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 9.10.2013 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Krajský súd následne svojím rozhodnutím zo dňa 11.5.2016 rozhodol, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol, mení tak, že určuje, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 6.8.2011 je neplatné. Podaním zo dňa 21.7.2016 žalovaný podal proti poslednému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd svojím rozhodnutím zo dňa 21.6.2017 v konaní sp.zn. 4Cdo 173/2016 dovolanie odmietol.

2. Na základe týchto rozhodnutí bolo právoplatne rozhodnuté o existencii pracovného pomeru žalobcu rozhodnutím Krajského súdu Žilina č.k. 7CoPr 6/2015-200 zo dňa 11.5.2016 s tým, že bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 bolo neplatné.

3. Po právoplatnom skončení konania, týkajúce sa výroku rozsudku o okamžitom skončení pracovného pomeru súd vyzval strany sporu, aby oznámili súdu, či je predpoklad mimosúdnej dohody ohľadne náhrady mzdy s tým, aby vyčíslili náhradu mzdy, ktorú považujú za dôvodnú.

Právna zástupkyňa žalovaného podaním zo dňa 9.2.2018 uviedla, že vzhľadom na dĺžku konania majú záujem so žalobcom uzatvoriť mimosúdnu dohodu v časti náhrady mzdy. Žalobcovi prostredníctvom Slovenskej pošty bolo zasielané podanie zo dňa 3.10.2017 s návrhom na uzatvorenie mimosúdnej dohody o urovnaní s tým, že zásielka sa z adresy vrátila nedoručená s oznámením adresát neznámy. Následne návrh na uzatvorenie dohody o urovnaní mu bol zaslaný na adresu do Bratislavy, ktorú zistil až z výzvy súdu. Vyčíslenie náhrady mzdy žalovaný oznámil žalobcovi s tým, že za dôvodné považoval priznať náhradu mzdy vo výške 9000 euro. Túto výšku považoval za dôvodnú vzhľadom na osobitosť prejednávanej veci.

4. Právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 15.2.2018 vyčíslil náhradu mzdy. Poukázal na ustanovenie § 79 ods.1, ods.2 Zákonníka práce s tým, že náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36.mesiakov. Žalobca ako zamestnanec listom zo dňa 16.8.2011 oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní a považoval skončenie pracovného pomeru za neplatné. Právny zástupca žalobcu predložil súdu výpočet náhrady mzdy s poukazom na ustanovenie § 134 ods.1, ods.2 Zákonníka práce s tým, že pri výpočte priemerného hodinového zárobku vychádzal z výplatných pásov za štvrtrok prechádzajúci štvrtroku, v ktorom bol pracovný pomer neplatne skončený (8/2011), teda za mesiace apríl, máj, jún 2011. Priemerný hodinový zárobok je 4,5144 eura, za kalendárny mesiac to predstavuje 736,07 eura. Špecifikácia výpočtu : $4,5144 \times 7,5 \times 21,74 = 736,07$ eura. Náhradu mzdy si žalobca uplatnil od 1.9.2011 do 1.9.2014 v počte 36.mesiakov v zmysle § 79 ods.2 Zákonníka práce aj napriek skutočnosti, že spor trvá už viac ako šesť rokov a žalovaný neumožnil žalobcovi vykonávať prácu. Za obdobie 36.mesiakov je náhrada mzdy vo výške 26498,62 eura (36.mesiakov x 736,07 eura).

Žalobca si žalobou spolu s náhradou mzdy uplatnil aj úroky z omeškania z dôvodu oneskoreného peňažného plnenia. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou, majú veriteľa - zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo 116/2008). Z ustanovenia § 119 ods.1 Zákonníka práce vyplýva, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie a to najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru dochádza preto u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 246/2010).

5. Súdom bolo vo veci nariadené pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom právnych zástupcov strán sporu, listinnými dokladmi - výplatnými páskami žalobcu za mesiac apríl, máj, jún 2011,

oboznámené boli rozhodnutia krajského a najvyššieho súdu SR, ktorými bolo rozhodnuté v tejto veci o existencii pracovného pomeru žalobcu.

6. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe na priznanie náhrady mzdy za obdobie 36.mesiakov. Poukázala na to, že pracovno-právny spor trvá naozaj dlho s tým, že dvakrát bola vec riešená na najvyššom súde. Pre žalobcu táto situácia bola ťaživá, nepredpokladal, že by sa spor takto dlho mohol vyvíjať. Poukázala na osobu žalobcu tak, ako to už bolo konštatované aj v rozhodnutí krajského súdu sp.zn. 7CoPr 6/2015, že sa jedná o pracovníka, ktorý bol hodnotený pozitívne, poukazované bolo na jeho dobrú pracovnú morálku, pozitívne vlastnosti. Náhrada mzdy nemá byť len ekvivalentom mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, pretože mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol schopný a ochotný vykonávať, ale má mať aj určitý charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne neplatne okamžite chcel skončiť pracovný pomer so zamestnancom. Žalobca mal záujem zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného. Vzhľadom k tomu, že spor o pracovno-právny pomer trval dlhú dobu, žalobca sa musel zamestnať, pretože nemal žiadny príjem.

7. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že žiada priznať náhradu mzdy za čas trvajúci dvanásť mesiacov v súlade s § 72 ods.2 Zákonníka práce, kedy túto moderačnú právomoc súdu udelil právny predpis. Stotožnila sa s tým, že otázka okamžitého skončenia pracovného pomeru sa riešila dlho, ale mala za to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu pracovnej disciplíny nie len tým, čo vykonal a čo bolo predmetom dokazovania, ale aj tým, že v základnom konaní bolo uvedené, že uvedený pracovník uviedol zamestnávateľa do omylu, keď neprešiel bezpečnostnou previerkou napriek tomu, že u zamestnávateľa môžu pracovať pracovníci, ktorí touto bezpečnostnou previerkou musia prejsť s tým, že kompetentný štátny orgán vyhodnotil menovaného ako osobu, ktorá uvádza nepravdivé tvrdenia. Pokiaľ by nebolo došlo k skončeniu pracovného pomeru okamžite, muselo by dôjsť k daniu výpovede menovanému pracovníkovi. Žalovanému nebolo zrejmé, u akého zamestnávateľa vykonával prácu žalobcu, kedy a v akom časovom horizonte.

Právna zástupkyňa žalovaného sa stotožnila s tým, že mzda, resp. náhrada mzdy, ktoré majú byť vykonané sú vypočítané, čo sa týka základného výpočtu v správnej výške, výpočet nespochybovali. Rozdiel, ktorý bol oproti vyjadreniu žalobcu je ten, že žiadajú priznať náhradu mzdy za dvanásť mesiacov od 1.9.2011 a nie za tridsaťšesť mesiacov od 1.9.2011 tak, ako si to uplatnil žalobca.

8. Pretože strany sporu sa ustálili vo výške výpočtu náhrady mzdy uplatnenej žalobcom aj od obdobia, od kedy táto náhrada má byť priznaná, bolo na posúdení súdu už len otázka, za aké obdobie má byť náhrada mzdy žalobcovi priznaná.

9. Podľa ustanovenia § 79 ods.2 Zákonníka práce ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presiahne dvanásť mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas, presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci dvanásť mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať, náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za tridsaťšesť mesiacov.

10. Pri priznávaní náhrady mzdy žalobcovi súd zohľadnil nasledovné skutočnosti:

Nesporne žalovaný neplatne skončil pracovný pomer so žalobcom s tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 bolo určené neplatným, posledným rozhodnutím už vo veci bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR tak, ako bolo už uvedené v rozsudku a rozhodnutie vo veci nadobudlo právoplatnosť 27.6.2016 (žaloba podaná dňa 2.9.2011). Je nesporné, že išlo o veľmi dlhý čas, kedy žalobca nemal vyriešený svoj pracovný pomer, žalovaný ho nezamestnával a ani neprejavil záujem ho zamestnať. Žalobca bol nútený si nájsť prácu a zamestnať sa, pretože by od roku 2011 nemal žiadny príjem, pokiaľ by nepracoval u iného zamestnávateľa. Táto skutočnosť bola podstatná pre posúdenie obdobia, za ktoré súd priznal náhradu mzdy. Podľa názoru súdu bolo absolútne dôvodné priznať žalobcovi náhradu mzdy za dobu tridsaťšesť mesiacov tak, ako to zákon umožňuje. Pokiaľ by sa mal súd stotožniť s názorom žalovaného, že dôvodné je priznať žalobcovi náhradu mzdy len za dvanásť mesiacov, bolo by to v podstate len do septembra 2012, pričom existencia pracovného pomeru sa riešila až do konca júna 2016. Tak, ako už je konštatované, išlo o veľmi dlhé, v danom prípade až neprimerane dlhé obdobie, kedy bol riešený pracovno-právny pomer žalobcu. Tento bol v konaní úspešný, domohol sa uplatneného práva určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Obdobie tridsaťšesť mesiacov bude len nevyhnutným obdobím, kedy

žalovaný uhradí náhradu mzdy žalobcovi. V konaní súd mal preukázať, že na strane žalobcu išlo o zodpovedného pracovníka žalovaného, ktorý dosahoval dobré pracovné výsledky. Nesporne došlo k tomu, že určitým spôsobom porušil pracovnú a technologickú disciplínu, avšak nebolo to takým zásadným spôsobom, aby pracovný pomer u neho skončil okamžite. Tvrdenie právnej zástupkyne žalovaného ohľadne bezpečnostnej previerky žalobcu v priebehu celého konania nebolo prejednávané, nebolo to predmetom dokazovania ani jedného stupňa súdov, ktoré vo veci rozhodovali. Žiadnym spôsobom sa na to v konaní neprihliadalo. Súd teda priznal žalobcovi uplatnený nárok na náhradu mzdy vo výške 736,07 eura mesačne za obdobie tridsaťšesť mesiacov, t.j. 26498,62 eura. Výška mesačnej náhrady mzdy bola stranami sporu zhodná.

11. Strany sporu nenavrhlí žiadne ďalšie dokazovanie, týkajúce sa existencie nového pracovného pomeru žalovaného, preto z tohto dôvodu súd nevykonával žiadne dokazovanie s prihliadnutím na tú skutočnosť, že strany sporu sú povinné navrhnuť dôkazy, ktoré žiadajú, aby boli súdom vykonané. Pokiaľ ide o satisfakciu vo výške priznanej náhrady mzdy, súd ju nepovažoval za dostatočnú a preto priznal žalobcovi aj úroky z omeškania. Opakovane tu súd poukazuje na dĺžku konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, podávanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov žalovaným, i keď rešpektuje jeho právo na obranu.

12. Okrem istiny súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania, ktorý teda bolo nesporne možné vyhodnotiť ako majetkovú sankciu, ktorá má odškodniť zamestnanca za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať zamestnávateľ. Strany sporu zhodne uviedli, že nárok na náhradu mzdy je možné priznať za obdobie od 1.9.2011. K omeškaniu zamestnávateľa s plnením nároku na náhradu mzdy dochádza v prípade, ak nárok nie je uhradený riadne a včas. Omeškanie nastáva uplynutím času, určeného na plnenie, t.j. ak zamestnávateľ neposkytne plnenie zamestnancovi najneskôr posledný deň splatnosti nároku.

Podľa ustanovenia § 119 ods.1 Zákonníka práce náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie a to najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytne. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru dochádza preto u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten, ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť.

Mzda žalovaným mala byť vyplácaná do dvadsiateho dňa v mesiaci, preto si uplatnil žalobca úrok z omeškania od 21.10.2011 za mzdu, ktorá mu mala prináležať v septembri 2011. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi úroky z omeškania od dvadsiatehoprvého dňa v mesiacoch, na ktoré mal nárok s tým, že úrok z omeškania bol priznaný v súlade s ustanovením § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 Nariadenia Vlády SR č.87/1995 Z.z. vo výške päť percentuálnych bodov zvýšených o základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky, platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Pokiaľ si žalobca uplatnil úrok s výpočtom päť percentuálnych bodov, súd to rešpektoval k danému obdobiu tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku aj za obdobie pred 1.2.2013.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100% s tým, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.